

ГОТЯИСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОЛО НОВАЦТВА

Ч. 7 (108)

ВЕРЕСЕНЬ

1965

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“HOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світляна Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York
Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т:

Танк	2
Сестричка Катруся:	
Подорож дозкруги світу	7
Мишка-Гризикнижка	11
Мандрівка по Україні	16
„Вже до школи, діти, час” (пісня)	
І. Савицька — О. Кузьма	18
„Зореоплавці”	23
Карточка з бажаннями	24

Річна передплата в ЗДА — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самітники та неновачки пересилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 30 центів.

Ч И З Н А Є Т Е,

що в Адміністрації „Готуйсь” можна ще замовити новацькі листи з гарними заставками? Це ті самі листи, що на них Ви писали привіти з таборів цього року!

Один лист з ковертою коштує тільки 5 центів!

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Новачки з Трентону склали 10 доларів, Пластприят із Бюффало теж 10 доларів. Новачка — а тепер вже юначка Сяня Мостович прислала 5 доларів, щоб за них „Готуйсь” міг купити книжечки-нагороди для тих читачів, які добре розгадають загадки. Новачки „Соняшники” із Сиракюз за-

робили 14 доларів і 25 центів, виплітаючи придержувачі до посуду, та прислали на Фонд „Готуйсь”. Новачки „Синички” з Філядельфії заробили у День казки 7 доларів та переслали їх для „Готуйсь”.

„Готуйсь” щиро дякує усім Жертводавцям та жде дальших!

**ДОБРИЙ НОВАК І НОВАЧКА ЧИТАЮТЬ ЗАЛЮБКИ
УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ!**

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 7 (108)

Вересень

1965

Ми здобули перші місця в змаганнях читання українських книжок!
Стоять новачки — учні Школи Українознавства у Дітройті: (зліва до
права) Дарія Зелена, Богдан Прийма, Ірина Левицька, Ігор Кучер,
Марта Лісікевич, Борис Лончина, Христя Никифоряк, Юра Маринюк.
Славно, переможці!

Гарно гралися ми досі
На ставку та серед трав.
Коли глянть: надходить осінь!
Місяць вересень настав!

Якже можна їм радіти,
Коли весь вакацій час
Не взяли з собою діти
Їх у школу ані раз?

Затужила вже торбина,
Рветься зошитам терпець,
Наша книжка з туги гине,
Зажурився олівець.

— Не тужіть, не плачте з горя!
Ми вже, друзі, з вами, тут! —
Школярі гуртом говорять
І до школи радо йдуть.

Олівці, книжки, торбини,
Зошити і школярі
Пильно в школу йдуть щоднини,
Бо новий почався рік!

ТАНК

Сестричка Леся

Мал. Ромко Завадович

То був такий звичайний танк з пластики. І все почалося з того, що Дмитрик вдарив Андрійка тим танком по голові. Андрійкова Мати почула тільки великий крик та плач на городі і зараз вибігла з кухні. Навіть не мала часу витерти рук, бо саме мила посуду від сніданку.

В ту мить вибігла зі своєї хати і Дмитрикова Мати, бо вони сусіди і їх городи разом. Довго допитували обидві Матері, аж врешті Дмитрик признався, що він вдарив Андрійка танком по голові, але не даром. Андрійко насміхався, що Тато Дмитрика був колись „наці” — ходив в однострою німецького вояка. А Андрійко бачив у телевізорі, які німці недобрі.

Так хлопці призналися, а Матері тільки усміхнулися одна до одної та рішили, що вечором Андрійко прийде в гості до Дмитрика, а тоді Тато Дмитрика розкаже їм обидвом про все. Ну, не дуже був радий Дмитрик такий го-

стині, бо навіщо ж просити Андрійка, коли він Дмитрика образив? Але це ще пів біди; гірше те, що Мама казала перепросити Андрійка та ще й дарувати йому цей нещасний танк! Ого, цього вже було забагато! Дмитрик жбурнув танком з усієї сили в Андрійків город, а сам побіг з голосним плачем до хати. А танк залишився в городі, перевернений угору дном, тільки гарматка зарилася смішно у пісок.

**

Дмитрик пролежав все пополудне на животику на килимі у своїй кімнатці. Читав „Козацьку помсту” і лютував, що Андрійко не лиш образив його, а ще й прийде сьогодні вечором до них, і сам Тато буде і з ним говорити!

Та нічого не допомогло: Андрійко прийшов, і ще не сам, а з малою сестричкою Анею! А як Мама заходилася біля них, як зараз же дала по барвистому „лизакові” на патичку! А Ані дозволила взяти на руки навіть того

стрільця, що сидів на канапі! Таж Дмитрикові його й торкатися не вільно було!

Тато покликав зараз усіх у гостинню, сів на фотелі під стоячою лямпою, а їм трьом казав сидати на підлозі кругом.

Тоді Тато почав: — Я чув, що ви, хлопці, дуже воювали сьогодні в городі!

— А певно, бо він мені сказав... — вихопився Дмитрик.

— А коли ж він мене зараз мусів бити... — перебив йому Андрійко.

— Тихо, тихо! — успокоїв їх Тато. — Я не питаю, хто кого за що вдарив, тільки мені цікаво, якою зброєю ви воювали...

— Зброєю?... Якою зброєю?... — якомсь непевно спитав Дмитрик, бо не знав, навіщо Тато таке питає.

— Танком, він мене просто танком по голові! — викрикнув Андрійко та ще показав на своїй голові гулю, завбільшки, як волоський горіх. Дмитрикові стало ніяково, аж мурашки полізли поза спиною, що то буде далі...

— Саме це я хотів знати! — відповів преспокійно Тато. — Ви пригадали мені теж одну таку мою історію з танком...

— Тату, Ви теж вдарили когось танком по голові?! — зрадів нараз Дмитрик.

— Ну, вдарити не міг би, бо це був танк такий великий, ось як дві такі кімнати, що в них сидимо.

— А це був правдивий танк? — мусів знати Андрійко.

— Дуже правдивий! Та ще й більшовицький. І я його сам знищив...

— А бачиш, що мій Тато вмів! — залишився Дмитрик перед Андрійком, а Андрійко тільки перекривився Дмитрикові.

— Розказати вам, як це було? — питав Тато, зовсім не зважаючи на те, що говорили хлопці.

— Розказати, розказати! — поспішно попросив Андрійко.

— Розкажіть, розкажіть, Татку! — попросив і собі Дмитрик. Тільки Аня не просила, бо вона вже задрімала, обнімаючи ляльку-стрільчика.

— Бачите, щоб ви все зрозуміли, мушу розказати вам ще де-що, що було перед тим. Ось бачите, в якому однострої ця лялька, що нею бавиться Аня. Це український січовий стрілець. Такий однострій носив колись мій батько, а твій, Дмитре, дідо. А знаєте, хто то були Українські Січові Стрільці?

— Я знаю, то були такі українці, що створили окремі відділи

в австрійській армії, щоб битися з москалями! — випалив Андрійко.

— Ну й що, і билися? — підморгнув Тато до Дмитрика. — Ти знаєш щось про них?

— А певно, що знаю! — стрепенувся Дмитрик. — Вони завзято били москалів, а опісля, коли постала Українська Держава, то саме Українські Січові Стрільці були одною з найкращих частин армії Української Держави!

— Я радий, що ви це знаєте, — відповів Тато. — І коли я був малий, я це теж добре знав. Та ще й до того дідо розказував мені часто, як то він воював. І ось було мені вже трохи більше літ, як вам. Пождіть, скільки років братчикові вашого роя Ростиславові?

— Шіснадцять! — відповів зараз Андрійко.

— Ні, вже на сімнадцятий пішло! — він кінчає цього року середню школу! — живо заперечив Дмитрик.

— От бачите, і мені було стільки ж! І тоді я почув, що при німецькому війську творять українські відділи війська...

— І ви пішли, правда? — не втерпів Андрійко.

Тато засміявся. — А щоб ви знали, що пішов. Це не було так просто, як вам здається! Німці прийшли в Україну лиш на те, щоб забирати нашу пшеницю, нафту та вугілля, бо, як знаєте, їх в Україні подостатком. Вони не були нам приятелі, — тільки побачили, що починає їм погір-

шуватись у війні з більшовиками і треба їм було нашої допомоги...

— Але ви таки пішли, правда, Татку! — аж просив Дмитрик. А Андрійкові вуха почервоніли, немов бджоли їх покусали.

— Я пішов, і багато таких, як я, пішло. Нам треба було дістати в руки зброю та навчитися нею орудувати. А це не легка штука! Та щоб німці дали нам зброю і вчили нас воєнної штуки, ми мусіли вдягнути їх однострої. Тільки маленький срібний левик на комірі вказував, що ми не німці, а українці.

— А бачиш! — постругав Дмитрик Андрійкові моркву пальчиком. — А ти що казав?!

— Пожди, не перебивай! — трохи не насварив на Дмитрика Тато. — Я саме хотів розказувати вам, як то було з цим танком!

— Я... я вже чемно слухаю! — присмирнів Дмитрик.

— Отже московські більшовики зайняли були тоді вже більшу частину України і стояли перед містом, що зветься Броди. Туди стягали свої великі сили і видно було, що там почнеться незабаром великий наступ. Саме туди післали німці нашу дивізію. Це мав бути наш перший бій. Німці бачили, що не встояться і багато з них почало вже втікати. Але ми, українці, боролися завзято. До того ж помагали нам багато вояки Української Повстанської Армії, що крилися там у лісах. Ми потайки постачали

Мал. Ромко Завадович

їм зброю, а вони слідили, де стоять більшовики. Тільки ж німці нічого про це не знали...

— Але ж танк, танк!

— Зараз буде танк! Більшовики повели великий наступ на нас і була небезпека, що оточать нас та замкнуть своїми військами. Нам треба було прорвати обов'язково їх перстень. А більшовицькі танки все їхали та їхали...

— Такі, як дві ці кімнати? — спитав з цікавістю Андрійко.

— Такі саме. Називалися Т-34 і мали знамениту зброю. Один такий танк знайшовся просто напроти мене. І густо стріляв з кулеметів по наших вояках. Я підповз до нього спершу рівцем, а далі треба було вилізти на верх та повзти травою. Я мав зі со-

бою зброю, що звалася „панцирний кулак“. Але ним можна було метати аж підлізши зовсім близько...

— І ви не боялися? — аж викрикнув Андрійко, так голосно, що Аня аж пробудилася.

— Мій Тато не боїться нічого! — заявив гордо Дмитрик.

— А танк був все ближче і ближче, здавалося, що прямо проїде по мені... Тоді я метнув „кулаком“. Загримів вибух, запалахкотів вогонь...

— Тату, і ви там були?! — затривожився Дмитрик.

— А деж мені було бути? Побачив тільки, як у танку вибухла бензина, як він станув, а наші хлопці почали миттю перебігати на нові, кращі становища. Тоді присипала мене земля, що

її вирвав вибух, і тільки так я врятувався...

Дмитрик слухав з відкритим ротиком, Андрійко так слухав, аж перехилився весь вперед, а навіть Аня вже не спала, тільки вдвлялася в Тата широко відкритими оченятами. І мов на лихо — в цю хвилину задзвонив дзвінок при дверях. Прийшла Андрійкова Мама забирати його й Аню додому. А в руках держала цього нещасного плястикового танка.

— Мамо, Мамо, а чому наш Тато не був при дивізії, так, як Дмитриків?! — кинувся зразу до Мами Андрійко.

— Бо твій Тато був у той час в Українській Повстанській Армії, я ж тобі казала! — відповіла Мама.

— І ми там обидва зустрічалися! — додав Тато, встаючи на привітання Андрійковій Мамі. — І Твій Тато залишився в лісах, щоб далі бити більшовиків, коли ми муіли вже відступати.

— Андрійку, а твій Тато нам про це теж розкаже! — просив Дмитрик трохи не зі сльозами.

— Добре, тільки вже не сьогодні! — погодилася Андрійкова Мама. — Тепер час нам додому — а з цим танком щось зробіть, якимось ним поділіться, бо ночувати в городі він також не може!

— Хай це буде наш спільний танк! — запропонував Андрійко. — Одного дня я буду ним гратися, а другого ти, Дмитрику!

**
*

І справді, танк ночував на столу біля Дмитрикового ліжка. І снівся Дмитрикові! Але не маленький, а такий великий, як три кімнати, і з українським тризубом на панцирі. Дмитрик їхав на ньому, разом з Андрійком, а за ним цілі колони таких самих танків. А більшовиків навіть не видно було, так утікали перед ними. А Дмитрик з Андрійком мали на собі однострої — теж українські!

Наші друзі-новачки пластової станиці у Брізбені, Австралія, вшанували минулої весни концертом пам'ять Тараса Шевченка.

ДОБРИЙ НОВАК І НОВАЧКА РАДО ВЧАТЬСЯ ПРО УКРАЇНУ!

ЧИ ТВОЇ БАТЬКИ ВЖЕ ВПИСАЛИ ТЕБЕ НА НАВЧАННЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА?

Мал. Христя Хитра

ПОДОРОЖ ДОВКРУГИ СВІТУ

В літаку, дня 15 серпня 1965.
Дорогий „Готуйсь”!

Коли ми прощалися з сестричкою Лесею на летунському майдані, обіцяли, що обов'язково напишемо Тобі про кожну країну, як лиш трохи обзнайомимося з нею в нашій довгій подорожі.

Але перш за все мусимо Тобі представитися. Хочемо теж розказати, як це сталося, що легимо тепер у подорож довкруги світу.

„Ми” — це моя сестричка Оленка, з роя „Горішки” гнізда „Співуча діброва”, і я, новак Роман з роя „Тигри” гнізда „Переможці”. А мандрівка наша поча-

лася так: одного дня прочитали ми про змагання в англomовному дитячому журналіку. Там вимагали, щоб тільки зробити опис якоїсь цікавої країни та переслати його редакції. Ми з Оленкою взяли за діло зараз таки того вечора. Шукали в підручнику географії, заглядали до історії, просили поради в Тата. Нарешті був готовий опис найкращої й найцікавішої країни у світі. Це був опис України.

Ми кинули листа з описом зараз же у поштову скриньку і відтоді ждали нетерпеливо, коли то нарешті покінчаться ці змагання. Минув місяць і ще тиждень, а

відповіді не було. Ми з Оленкою вже втратили надію. Думали, що нашого опису України не прийняли.

Та в четвер, коли ми повернулися зі школи, застали на столі велику коверту. Ви можете собі уявити, як дуже-дуже ми зраділи, коли прочитали там:

„Ваш опис не тільки найцікавіший, але й найкращий з усіх. Тому призначено Вам як першу нагороду — дарову мандрівку довкруги світу”.

Ось так це сталося, що ми з Оленкою летимо тепер величезним літаком. Поміж білесенькими хмаринками, що під нами, бачимо кризь вікно синє море.

Найперше загостимо до Непалу. Це країна, положена в найвищих горах світу Гімалаях, в Азії.

Як приїдемо туди, знову напишемо. А тепер шлемо привіт: Готуйсь! **Оленка і Ромко**

Катманду, Непаль,
дня 20 серпня 1965.

Дорогий „Готуйсь”!

Ось ми вже чотири дні гостюємо в місті Катманду в Непалі. Вся країна положена в дуже високих горах, найвищих у світі. Ці гори називаються Гімалая і лежать в Азії.

Як тільки ми приземлилися на летовищі в Катманду та висіли з літака, підбіг до нас хлопець. Він був одягнений так, як я, тільки мав на голові дуже дивну шапочку. Оленці вона нагадува-

ла Мамину риночку з кухні. Хлопець заговорив до нас:

— Я Рам Багадур, а ви певно гості з Америки, яких ми вижидаємо.

Я представив йому Оленку і себе та сказав:

— Так, ми приїхали з Америки, але ми українці.

— О, це я розумію, — відповів Рам Багадур. — В нас у Непалі живе теж багато людей, не-непальців. Вони приїхали сюди з Тибету, з Сіккім, з Бгутама. Живуть тут, але говорять своєю рідною мовою і придержуються своїх звичаїв. А ви вмієте говорити по-українськи?

— Певно, що вміємо! — відповіла Оленка. — Ми не тільки говоримо своєю мовою, але пишемо й читаємо!

— От цікаво! — сказав Рам. — Знаєте, що? Ви навчіть мене українських слів, а я навчу вас непальських.

Перше слово, якого він нас навчив, було „Намасте”. Це привіт, що ним вітаються й прощаються непальці, складаючи руки, немов до молитви. Ми навчили Рама „добридень”, „до побачення”, а потім навіть „Готуйсь”!

В домі нашого нового товариша привітали нас дуже гостинно квітами. Рам має дві сестрички. Вони, як і їх мати та тітка, вдягнені в довгі плахти та мають густі чорні коси. Одна називається Мінгма Тсеринг, що означає „Вівторок — довге життя”. Ім'я меншої сестрички Пемба

Чундма означає „Субота — маленька”. Тут так водиться, що дітей часто називають згідно з днем їх народження.

Вчора ми святкували „день брата”. Ото вже Рамові сестри і Оленка догоджували нам, братам, у всьому! Шкода, що день брата не може припадати в кожний день у році! Та ми не забули також і про наших сестричок. Як непальський звичай велить, Рам і я przygotowили теж дарунки дівчаткам.

Ось саме прибіг Рам із сестрами та кличе мене й Оленку, щоб збиратися до міста.

Тож Оленка і я пересилаємо всьому новацтву „Намасте”, а Рам, Вівторок — довге життя та Субота — маленька просить переслати від них грімке... „Готуйсь”!

Оленка і Ромко

(Дальші листи будуть!)

Подала Сестричка Катруся Брикович-Червоняк

Мал. Христя Хитра

**НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК НА ІМЕНИНИ
ЧИ УРОДИНИ — УКРАЇНСЬКА КНИЖКА!**

СКАКАНКА ... ДЛЯ М'ЯЧИКА

Новаки дуже люблять гратися м'ячиком. Коли нема кого другого, щоб ловив та відкидав нам м'ячика, можна кидати його до землі і знов відбивати рукою, коли підскочить. При такій грі дуже добре говорити якусь скаканку, щоб відбивати м'ячик рівномірно. Тут подаємо одну таку скаканку:

М'ячика маю,
Маю від Мами,
Хотів літати
Він за пташками.
М'ячик рожевий,
М'ячик мій синій,
Скочив угору,
Впав удолину!
М'ячик червоий,
М'ячик зелений,
Прискакав в руки
Просто до мене!

ЩО ПИШЕ МИША-ГРИЗНИЦЯ?

Дорогі Мої Читачі!

Ай-я-яй! Але ж набігалася я цього літа! Аж кожушок на мені змокрів від поту! Бо це ж не жарт: бігати весь час без передишки у таку спеку, та ще в кожушку!

А хочете знати, куди я бігала? Пождіть, хай згадаю, а то вже вспіла призабути! Отже ще при кінці травня була я в Торонті. Туди з'їхалися всі Ваші добрі приятелі, українські письменники. Ті, що пишуть для Вас, для українських дітей. Були там Роман Завадович і Богдан Гошовський, Ганна Черінь і Леся Шанта, Софія Парфанович і Ніна Му-

дрик-Мриц. Була наша редакторка сестричка Леся, ну й я була. Як же можна без мене?! А всі ми разом творимо Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, або коротко ОПДЛ. Про нього я вже Вам писала, і Ви пригадуєте, правда? Насправді нас в ОПДЛ куди більше ще, та не всі змогли приїхати на наш з'їзд.

Отож з'їхалися ми та стали радити довго, довго. Хочете знати, про що ми радили? Звичайно, про те, як писати та видавати все нові та щораз кращі книжечки для українських дітей. Радили й журилися потрохи. А чого ж журилися, спитаєте? Того,

що ми пишемо та видаємо книжки, а не всі діти хочуть їх купувати та читати! Це я не про Вас говорю, бо я знаю, що Ви пильно читаете і „Готуйсь”, і „Веселку” і в Вас повна полицка українських книжок. Але є такі діти, і то навіть новачки, що не бачили й не читали ніодної української книжечки! Не вірите?! Та хіба ж я Вам розказувала б таку погань, якби це не була правда? Ану, перепитайте всіх новачків чи новачок у Вашому рої, то самі переконаєтеся! В неодного повна кімната забавок, а навіть і чужих книжок немало — тільки української ніодної! Ну й як нам було не журитися?

Так отже порадилися ми, порадилися, та рішили щось таке зробити, щоб усі українські діти читали свої книжечки, щоб читали, читали і переставати не хотіли! Порадилися ми та й розїхалися. Розїхалися — та й до роботи! Я зараз розїслала українські книжечки по новацьких таборах. Думаю: там так багато новацтва, а всі напевно радо купуватимуть книжечки, коли їх там можна буде дістати!

А до Гантеру, в горах Кетскіл, то я сама поїхала. Бо там в той час перебувало на вакаціях багато дітей з Батьками, особливо в „Новій Ворохті”. Зібрала я одного пополудня цих дітей та розказала їм багато дечого цікавого про наші книжечки. Ой, серце моє радувалося, коли після цього всі кинулися купувати кни-

жечки у крамниці, що зветься „Гуцулка”! Справді всі купували, бож Ви знаєте, що я завжди говорю тільки правду!

А тепер я вже повернулася знов до Нью Йорку, до своєї норі під самою редакцією „Готуйсь”.

А що сестричка Леся вже ось-ось віддає це число до друку, хочу Вам ще нашвидку написати, що вийшли впродовж літа дві нові книжечки для Вас: перша це „Пригода гордої Киці” Ніни Мудрик-Мриць. Ця книжечка мені дуже подобалася, бо в ній мишка (така, як я!) перехитрила кицю! А друга книжка „Пригоди котика Мурчика” Миколи Погідного - Угорчака. Правда, книжечка теж про кота, але я теж прочитала її радо, бо кіт на

сторінках книжки не такий вже страшний, а книжечка таки цікава!

От бачите: буде з чим починати новий шкільний рік! А з початком цього шкільного року бажаю Вам з усього мого мишачого серця:

щоб Ви вчилися пильно, а найбільше української мови,

щоб діставали завжди лиш найкращі оцінки у школі,
щоб пильно ходили на сходи-ни і здобули якнайбільше проб та вмілостей і

щоб прочитали багато українських книжечок, а коли покладете їх всі одна на одну, щоб могли самі схватися за них!

В а ш а М и ш к а

Як знаєте, влітку „Готуйсь” не виходить, і за цей час прийшло та назбиралося дуже багато листів від наших Читачів. Містимо їх тепер, бо всі вони цікаві та варто їх прочитати.

Новачка **Орися Цибрівська** з роя „Золоті рибки” в Нью Гейвені, Америка, описує нам таку подію у своєму гнізді:

Дорогий „Готуйсь”!

До нас, до Нью Гейвену, приїхала сестричка **Леся** — Твоя редакторка та авторка дитячих оповідань і казок. Привезла зі собою **Мишку-Гризикнижку**. Сестричка **Леся** і **Мишка-Гризикнижка** спізналися трошки, бо ніхто не знав, який квиток продати **Мищі** на поїзд. Спершу бу-

Майбутні пластуни - чорноморці
Кіцько й Міцько Хом'яки
з **Рочестеру, Америка.**

ла це велика загадка, але вони якось розв'язали її та приїхали. Ми всі зустріли сестричку **Леся** в домівці в одностроях. **Новаки й новачки** посідали в кріселках, що були уставлені кругом гостей. Сестричка **Леся** почала казочку про те, як **Мишка-Гризикнижка** вдягла одного дня чер-

вону шапочку та зав'язала на шию „метелика” і пішла на прохід. Там Мишка зустріла всякі постаті, вибрані просто з казок різних українських дитячих письменників. Від кожної дістала цю книжечку, що про неї писала, і принесла ці всі книжечки сестричці Лесі.

І тепер загляньте всі до „Готуйсь” та переконайтесь, про що Мишка розказує в тих книжечках, що їх назбирала.

Ми всі дякуємо сестричці Лесі й Мищі-Гризикнижці за цікаву казочку і милі відвідини. Ми завжди будемо про них згадувати!

**
*

Сестричка **Ліда Величко**, її „Соняшники” з Сиракюз та їх власноручно виплетені придержувачі до посуду.

„Соняшники” з Сиракюз тепер дуже засумували, бо їх довголітня сестричка Ліда Величко переїхала до Філядельфії і тепер вже не буде їх вести. Але того, що сестричка Ліда їх навчила, „Соняшники” ніколи не забудуть!

**
*

Дорогий „Готуйсь”!

Ми, рій „Соняшники” 38-го гнізда новачок у Сиракюзах дуже любимо читати Тебе і тому рішили заробити гроші на Твій фонд. Упродовж одного місяця ми всі виплітали барвисті придержувачі до гарячої посуду. Продавали їх по 25 центів. Один такий придержувач залучуємо у прилозі, щоб Ти побачив, як вони виглядали. Пересилаємо Тобі нашу світлину та зароблені гроші в сумі чотирнадцять доларів і 25 центів.

Готуйсь!

Сестричка **Ліда Величко**, новачки: **Оксана Сенник**, **Ліда Косяк**, **Ляля Войтович**.

**
*

Ось одна зі „Соняшників”, новачка **Оксана Сенник** зробила „Готуйсеві” прегарну несподіванку: прислала цілий зошит-книжечку про нашу столицю — Київ. Цю книжечку вона сама написала гарним письмом та без помилок. Написала там все, що знає про наш Київ та прикрасила книжечку багатьома світлинами Києва — відтинками з часописів. І справді „Готуйсь” дуже зрадів! Оксанка народилася в Бразилії, тепер живе в Північ-

ній Америці, ходить що лиш до третьої кляси американської школи (але зате в українській школі вона вже в четвертій клясі!) — а вже знає так багато про нашу рідну столицю, що встигла написати про неї цілу книжечку!

Новачка Оксана Сенік із Сиракюз. Це вона написала книжечку про Київ.

А це теж добра новина:

Восьмого травня 1965 року 14 гніздо новачок та 5 гніздо новаків у **Клівленді** влаштували під проводом своїх гніздових, сестрички Арети Малиновської та братчика Нестора Козбура спільне Свято Матері. Програму виконували старанно самі новачки та новакі. Доповідь на це свято написав і виголосив новак Роман Ліщинський. Далше слідували деклямації, співи, між ними і сольоспів Данці Слободян, фортепіянові соля. Наприкінці свята новачки і новакі обдарували

своїх Матерей дарунками власної роботи та запросили до буфету на солодку перекуску.

**

Новачки й новакі з Клівленду зі своїми сестричками та братчиками.

Новак **Юра Маринюк** з Дітройту написав нам щось дуже цікаве:

Дорогий „Готуйсь”!

Цього року відбулися в Школі Українознавства в Дітройті змагання в читанні українських книжок. Наша вчителька, пані Іванна Кучер дуже заохочувала нас до цього й помагала всім підшукувати гарні книжки. Нам учням подобалася ця думка: змагатися в читанні. А кожний хотів бути першим. Ми дуже зацікавилися й прочитали багато гарних українських книжок. В нашому відділі „А” шостої кляси вісім учнів прочитало понад 1000 сторін. Вислід змагання такий:

Юра Маринюк	1557 сторін
Марта Лісікевич	1470 сторін
Дарка Зелена	1445 сторін
Богдан Прийма	1400 сторін
Христя Никифоряк	1119 сторін
Ірина Левицька	1100 сторін
Борис Лончина	1034 сторін
Ігор Кучер	1007 сторін

Всі учні, відзначені у змаганні — пластові новачки.

Я прочитав такі книжки: „За сестрою” Андрія Чайковського, „Отаман Воля” Л. Храпливої, „Такий він був” Софії Парфанович, „Марш молодости” А. Бендера, „Бог вогню” Ольги Мак, „Маленькі дикуни” Е. Томпсона та „Робінзон Крузо” Данієля Дефо.

Хочу написати про кожную з цих книжок та так поділитися своїми враженнями з усіма читачами „Готуйсь”. В оповіданні „За сестрою” автор розказує про часи татарського лихоліття в Україні. Він описує пригоди хлопця, який пішов у Крим шукати сестри, що її татари взяли в неволю. Це така цікава книжка, що від неї не можна відірватися.

Щось зовсім інше довідався я з книжки „Отаман Воля”. Авторка описує наше життя в Америці. Двоє молодих студентів-пластунів працює з нашими дітьми, вчать їх любити Україну і засновують Пластову Групу. Мені дуже подобалася ця книжка, бо в ній описано багато такого, що я сам переживав.

„Такий він був” — це книжка про пригоди пса, його господа-

рів та інших українських родин. Вони мусіли втікати з України перед більшовиками. Ця книжка написана так гарно, що читаючи її переживаєш всі пригоди разом з її героями.

Тому, що я люблю воєнні пригоди, мені подобалася книжка „Марш молодости”.

В ній описує автор пригоди однієї сотні Української Дивізії, коли вона маршувала з Австрії до Італії. Дорога була важка, всюди ходили комуністичні партизани, з якими вояки Української Дивізії мусіли зводити бої.

„Бог вогню”, це пригодницька повість. В ній розказується про пригоди двох українців, батька й сина, у Бразилії.

В книжці „Маленькі дикуни” автор описує життя малого хлопця, який дуже любив природу й давнину. З цієї книжки я довідався багато цікавого про дерева, квіти, птахів, індіан.

Хіба немає вже нікого, хто не читав би „Робінзон-а Крузо”. Я читав його ще давніше англійською мовою. Також читав я подібну книжку в українській мові, п. н. „Син України”. „Робінзон Крузо” — це дуже цікава книжка. Автор описує життя Робінзона на безлюдному острові.

Ми всі, учні нашої класи, були б дуже раді, якби наші змагання заохотили всіх інших новачків до читання якнайбільшої кількості українських книжок.

Готуйсь!

Юра Маринюк

„Синички” зі своїми сестричками на виставі „Снігової королеви”.

З Філядельфії дістали ми такого листа:

Дорогий „Готуйсь”!

Цього року наше гніздо „Пташата” влаштувало День Казки. В цей день наш рій „Синички” дав виставку „Снігова королева”, в виконанні лялькового театру. Ми приготувляли цю виставку кілька місяців. Кожна новачка

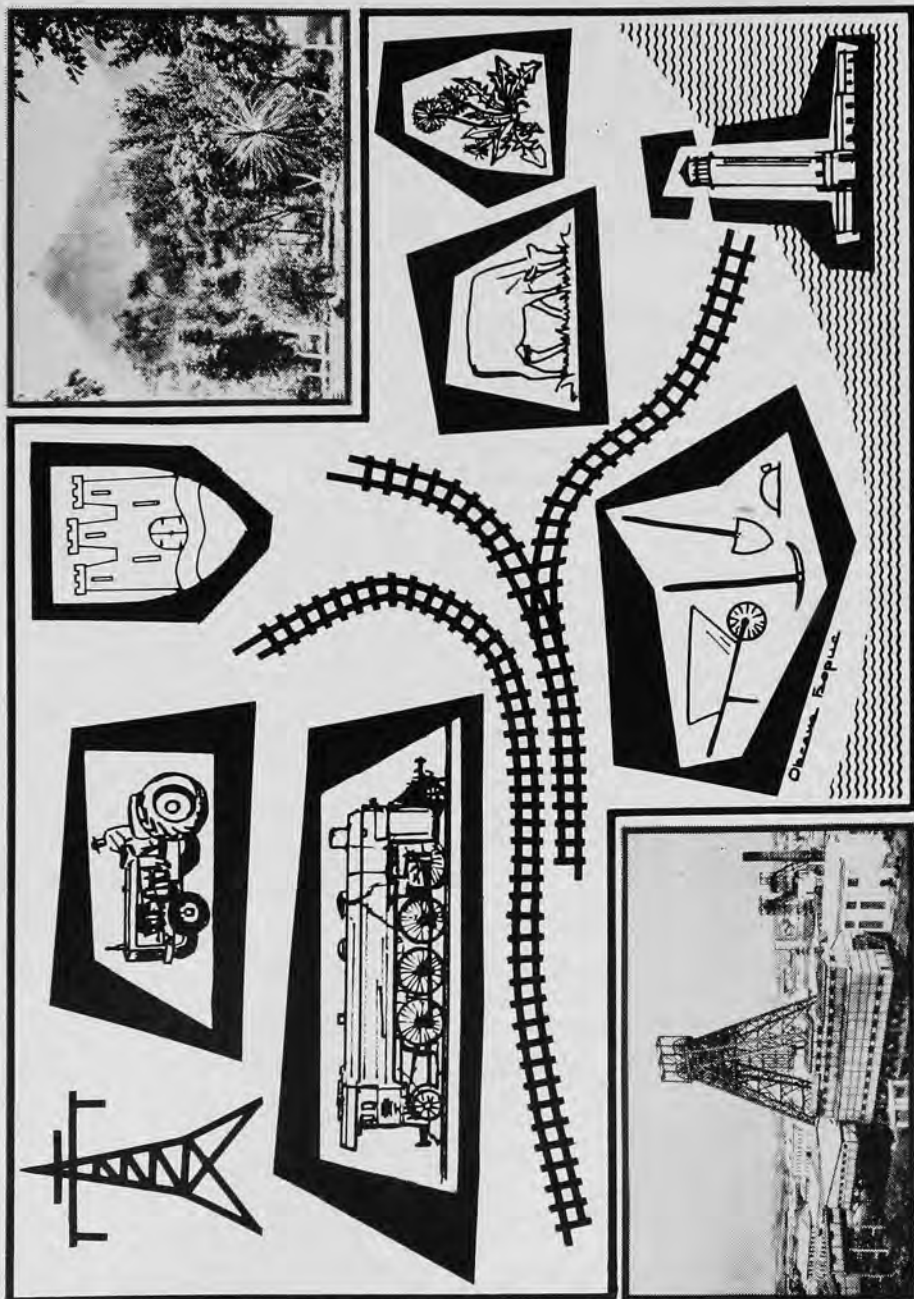
робила свою ляльку, а сестричка нам помагала. З цієї виставки ми заробили сім долярів. Ці гроші пересилаємо на Твій фонд.

Готуйсь!

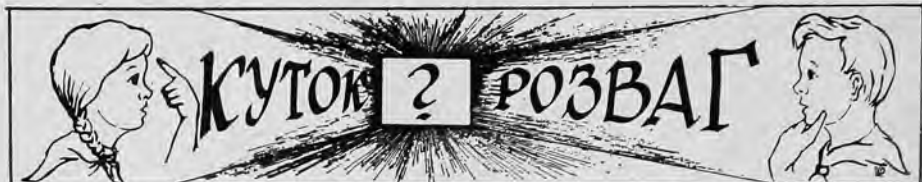
Сестричка Вава **Бачинська**, новачки: Оленка **Бережницька**, Дарія **Прохурська**, Марта **Жмуркевич**, Марта **Ортинська**, Анна **Кузьма**, Христина **Дмитренко**, Лідія **Суска**.

МАНДРІВКА ПО УКРАЇНІ

Влітку все новацтво гралося в таборах або відпочивало разом з Батьками. А Оксанка і Олесь далі мандрували Україною. Тому й змогли прислати нам на цей місяць новий образок з тих місць, де вони побували. Зразу мабуть пізнасте, що це якась область, де багато фабрик та копалень. Та далі Вам писати не будемо — це ми ждемо описів від Вас! Розпитайте у Ваших Батьків, пошукайте у книжках, і напишіть так гарно, як написали були Таїса, Христя, Славко та Сяня у числі „Готуйсь” за червень! Ждемо Ваших описів!

Мал. Оксана Борис

ВИВЧАЙМО РІДНУ МОВУ!

(Подав Братчик Ірко)

Покінчилися вакації, табори. Новацтво повернулося до науки в школі. Будуть теж вивчати і свою рідну мову в українській школі. В таборі весь час говорили нею тож засвоїли собі багато нових українських слів. А тепер „Готуйсь” перевірьте, чи всі знають назви речей, що на цьому малюнку?

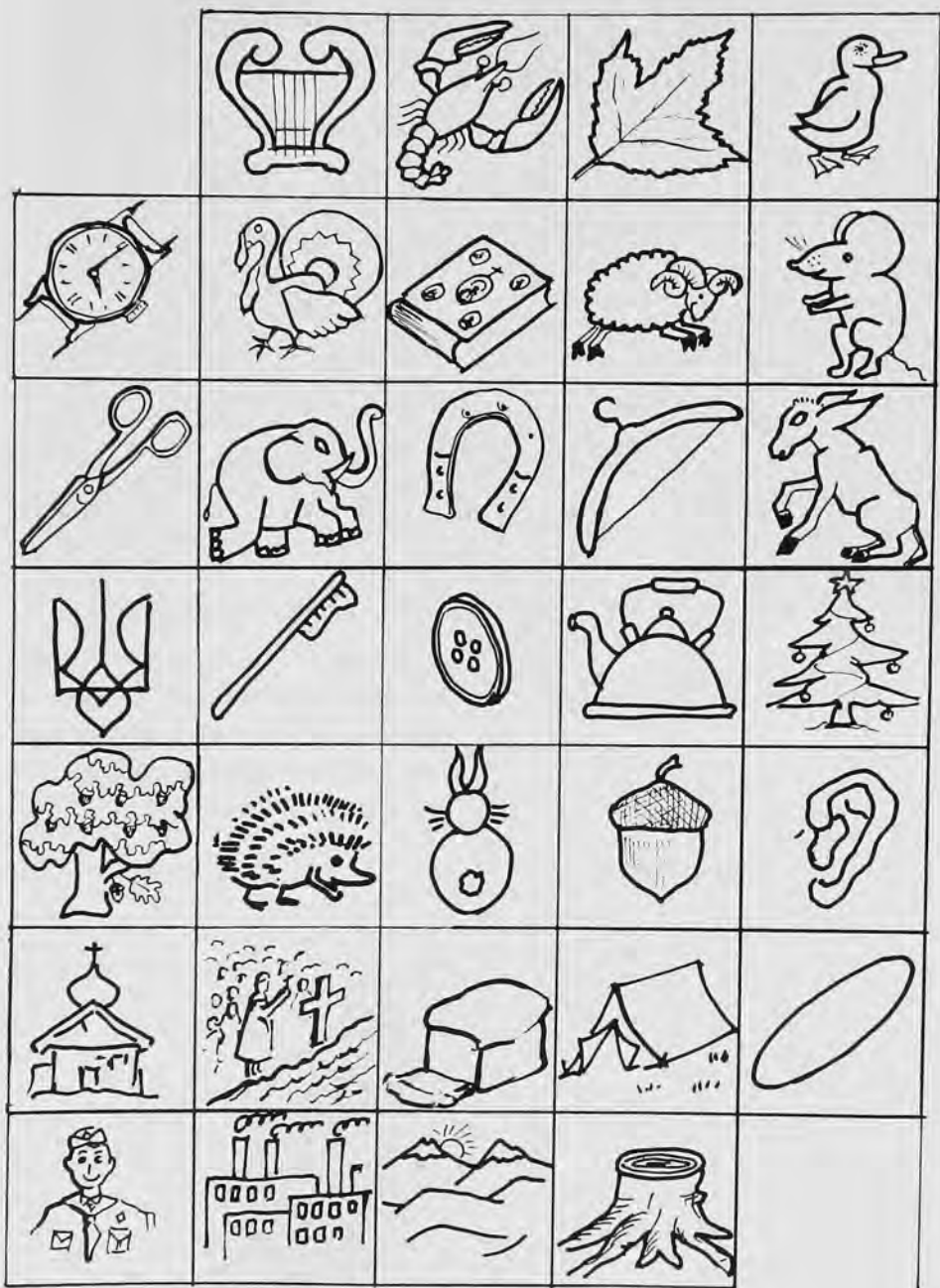
Пригляньтеся добре, що намальоване в кожній перегородці, пригадайте собі його назву та впишіть цю назву побіч відповідної букви української абетки. Тоді кожною буквою абетки буде починатися якесь слово. Тільки два слова будуть не починатися, а кінчатися буквами: „и”, „ь”.

Назви речей, що їх вгадаєте, складені в поазбучному порядку, перешліть до „Готуйсь”, а він подасть всім до відома, хто перший розгадав та чи правильно подав назви!

А
 Б
 В
 Г

Г
 Д
 Е
 Є
 Ж
 З
 І
 І
 Й
 И
 К
 Л
 М
 Н
 О
 П
 Р
 С
 Т
 У
 Ф
 Х
 Ц
 Ч
 Ш
 Щ
 Ю
 Я
 Ь

ВЖЕ ДО ШКОЛИ, ДІТИ, ЧАС!

Слова Івани Савицької
Музика сестрички Оксани Кузьми

Вже до школи діти час, Книжка кличе просить вас. За-ту-жи-ли
вже за вами Пе-ра зшитки з о-лі-в-ця-ми.
І ма-лий дзві-нок о- го-лос-но дзві-ни-ти хо-че - ни-ти хо-че

The musical score is written on three staves. The first staff is in 2/4 time and contains the melody. The second and third staves are in 3/4 time and contain the accompaniment. The lyrics are written below the staves, with some words underlined. There are dynamic markings like 'p' and 'f' in the score.

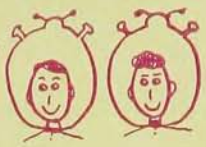

Вже до школи, діти, час,
Книжка кличе, просить вас,
Затужили вже за вами
Пера, зшитки з олівцями.
І малий дзвінок охоче
Голосно дзвонити хоче!

Вже до школи, діти, час,
Сумно, пусто там без вас.
Невеселі стіни білі,
Кляси тужать, опустілі.
І малий дзвінок охоче
Голосно дзвонити хоче!

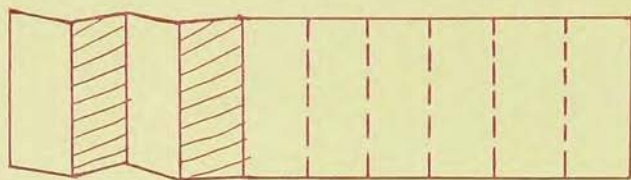
УВАГА, НОВАЦТВО!

„Готуйсь” дуже жде Ваших
розгадок з чисел за травень та
червень цього року, щоб могли
зрозуміти роздати книжечки тим, хто
розгадав найкраще!

Рій „Зоретлави“
Кожен Мамі
Переслав у -і:
„Не журися, люба -о!
Летимо, і з нами.
З нами й вусатий, ливий.
І повернемося щасливі!“
Ось на -і
Діаский як не стане!
Кожен видно зблизька,
Бо летять над ним вже низько.
Каже :- Готуйтеся!
Перша станція в нас -

КАРТОЧКА З БАЖАННЯМИ

①

ЗІГНУТИ РІВНО
ПАСОЧОК ПАПЕРУ
ПО ПЕРЕРИВАНИХ
ЛІНІЯХ В
ГАРМОНІЙКУ
ЯК НА РИС. ②

②

ПАСОЧОК
ЗІГНЕНИЙ
В ГАРМОНІЙКУ

③

НАРИСУВАТИ ФОРМУ,
ЯК ЗАЗНАЧЕНО
ПЕРЕРИВАНЮ
ЛІНІЄЮ І ВИТЯТИ
ЯК НА РИС. ④

④

ВИТЯТА
ФОРМА

⑤

РОЗЛОЖЕНА
ВИТЯТА
ФОРМА

ПРИКЛЕЇТИ ВИТЯТІ ІЗ
КОЛЬО РОВНОГО ПАПЕРУ:
(ІНШИХ КРАСОК)

ТРИКУТНИЧКИ

КВАДРАТИКИ

ПАСОЧКИ

ВЗІР ПРИКЛЕЄНИЙ НА
КАРТОЧЦІ

Певно пам'ятасте з таборів, як гарно там відзначували іменини й уродини кожного новачка й новачки. І в час року у Вашому рої треба це робити! Гарно заспівати в такий день іменинникові „Многая літа”, дарувати якусь гарну українську книжечку, а також карточку з бажаннями та з підписами всього рою, щоб міг він вліпити її собі до свого новацького альбому. Як зробити гарно таку карточку, показав Вам братчик Денис на цьому малюнку. Слідкуйте уважно, коли припадають чії іменини в Вашому рою, щоб могли дарувати йому чи їй таку саме карточку!